

організаційну підтримку цього процесу в межах компанії, а це, у свою чергу, вимагає зміни філософії ведення бізнесу, формування нової парадигми діяльності та управління підприємством.

Процес впровадження положень ціннісно-орієнтованого підходу на підприємстві передбачає залучення всіх підрозділів підприємства, адже ціннісно-орієнтоване управління спрямоване на формування нової парадигми бізнесу, а пов'язані з цим перетворення носять поступальний і системний характер. Одним з ключових моментів при цьому є формування у персоналу та партнерів підприємства бачення та усвідомлення переваг таких змін.

Важливою передумовою здійснення ефективного ціннісно-орієнтованого управління на підприємстві на основі чітко визначеної послідовності його етапів є адаптація та постійне вдосконалення кадрового, методичного, інформаційного, програмного забезпечення цього процесу з урахуванням особливостей діяльності конкретного суб'єкта господарювання.

Націлений на створення цінності керівник не боїться приймати непопулярні рішення, якщо вони обіцяють максимальне нарощування цінності для акціонерів в довгостроковій перспективі.

Ефективність управління, орієнтованого на цінність, суттєво залежить як від «жорстких», так і від «гнучких» елементів організаційної структури. До числа «жорстких» елементів входить ієрархія розподілення повноважень щодо прийняття рішень, штатний розпис та механізм координації. До «гнучких» методів відносяться переконання, цінності та стиль керівництва.

Таким чином, впровадження положень ціннісно-орієнтованого підходу на підприємстві є досить складним управлінським завданням, що передбачає формування комплексу організаційних передумов, що мають сприяти поступовим позитивним змінам в його діяльності. Умовою ефективного управління є встановлення чітких цілей та орієнтація всіх учасників процесу на визначені результати.

***І. А. Павленко**, д-р екон. наук, проф., **В. В. Лаврененко**, канд., екон. наук, доц., **Л. А. Петренко**, канд., екон. наук, доц.,
Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана*

ТЕОРЕТИЧНЕ І ПРИКЛАДНЕ ПІДҐРУНТЯ АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

Інноваційний розвиток є основою конкурентоспроможності сучасних економік світу, однак внаслідок фактично двадцятирічної бездіяльності в інноваційній сфері має місце відставання вітчизняних підприємств від зарубіжних конкурентів та пов'язані з цим такі системні проблеми в економіці України.

По-перше, при наявності в країні розвинутої індустріальної бази й достатньо високого ресурсного потенціалу, у структурі національної економіки переважають галузі, пов'язані з видобутком сировини та випуском продукції з

низьким ступенем обробки, переважно для експорту, завантаження потужностей яких залежить від попиту на зовнішніх ринках;

По-друге, у наукомістких галузях існує значний потенціал імпортозаміщення та суттєві можливості щодо створення доданої вартості. При цьому у країні тривалий час не проводилися стратегічні реформи, спрямовані на впровадження інноваційних технологій, підвищення рівня продуктивності праці, усунення структурних диспропорцій.

По-третє, нерозвиненість механізмів інвестування, у тому числі венчурного, гальмує розвиток інноваційного підприємництва. При цьому окремі складові ресурсного забезпечення інноваційного розвитку, зокрема людський та інтелектуальний потенціал, в Україні мають високі, на рівні країн-світових лідерів, характеристики. Однак відсутність ефективних моделей взаємодії учасників інноваційно-інвестиційного процесу та сучасної концепції активізації національного розвитку на інноваційних засадах призводять до того, що у Глобальному інноваційному індексі Україна посідає лише 63 місце (за даними 2012 року).

По-четверте, недосконалість нормативно-правової бази та методичного забезпечення інноваційної діяльності, дефіцит інвестиційних ресурсів, інерційність процесів трансформації інтелектуальної власності з позиції економічної глобалізації призводить до нерозвиненості інноваційного ринкового середовища в Україні, дубляжу науковими та інноваційними структурами одна одної на тлі неохоплення більшості напрямків стимулювання інноваційної активності.

Тому актуальними сучасними теоретичними та прикладними завданнями є активізація інноваційного розвитку підприємств, розробка рекомендацій щодо управління інноваційними процесами, комерціалізації результатів наукових досліджень, формування ефективних систем інноваційної діяльності та її нормативно-правової бази, методичного забезпечення науково-технологічної діяльності з використанням об'єктів права інтелектуальної власності.

Необхідного прискорення інноваційного розвитку підприємств не можливо досягти без інтегративного використання результатів напрацювань в суміжних галузях економіки, техніки та технології, соціології. Базисними для розробки концептуальних основ активізації інноваційного розвитку економіки України мають стати досягнення теорії та практики початку ХХІ століття щодо функціонування національних інноваційних систем на основі концепції екосистеми інновацій, прискорення інноваційного розвитку в умовах глобалізації економіки, використання новітніх механізмів трансферу технологій, пріоритетів ціннісно-орієнтованого управління діяльністю підприємств, впровадження інноваційних бізнес-моделей, оптимізації бізнес-процесів підприємств, спрямованої на забезпечення продуктивності інновацій. Необхідною соціологічною основою активізації інноваційного розвитку в Україні має стати сучасна соціально-економічна футурологія та філософія інноваційного мислення, концепція інноваційної культури суспільства як основи прискореного розвитку економіки країни.

Для вирішення проблеми активізації інноваційного розвитку вітчизняних підприємств неможливо використати традиційні для пострадянських країн

методи стимулювання науково-технічного прогресу, оскільки час їх вже минув, і вони не здатні забезпечити необхідного стрімкого інноваційного зростання економіки України. Тому необхідно створити і впровадити принципово нову концепцію активізації інноваційного розвитку підприємств, актуальність якої вже давно назріла, але якої все ще не розроблено. Ця нова оригінальна концепція має будуватись на основі відразу декількох суміжних галузей науки: економіки, техніки та технології, соціології та включати: формування ціннісно-орієнтованого на інновації суспільства, розвиток знаннєвих компетенцій підприємств та інших учасників інноваційного процесу в сфері інтелектуальної власності, інтеграцію механізмів формування нових знань в систему суспільних інститутів – активізаторів інноваційного розвитку підприємств. Саме така сучасна концепція має стати методологічною основою активізації інноваційного розвитку підприємств України.

Серед першочергових задач, вирішенню яких безпосередньо сприятиме така концепція, є забезпечення стрімкого зростання продуктивності праці, конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому і світових ринках, підвищення позиції України в Міжнародному рейтингу інноваційного розвитку The Global Innovation Index, у Міжнародному рейтингу конкурентоспроможності The Global Competitiveness Index. Отже, Україні, для побудови сильної та сучасної держави з потужною економікою, потрібний прискорений інноваційний розвиток на основі залучення проривних інновацій, що неможливо без створення відповідного теоретичного та прикладного підґрунтя.

***О. М. Пахненко, канд. екон. наук, викл.-ст. кафедри менеджменту,
ДВНЗ «Українська академія банківської справи НБУ»***

ІНОЗЕМНИЙ КАПІТАЛ ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ІПОТЕЧНОГО КРЕДИТУВАННЯ В УКРАЇНІ

Одним із важливих напрямків роботи банків є надання іпотечних кредитів, що є основною умовою забезпечення розширеного відтворення (при кредитуванні підприємств під заставу нерухомого майна) та вирішення ряду соціальних проблем (іпотечне кредитування фізичних осіб).

Для розвитку іпотечного кредитування в країні повинен сформуватися ряд економічних, правових та організаційних передумов, що включають: нормативно-правове забезпечення операцій кредитування та рефінансування банківських кредитів; розвиненість інфраструктури банківського сектору та фондового ринку; наявність у банків достатньої ресурсної бази та стабільність економічного середовища, що дозволить знизити ризики довгострокового кредитування.

Суттєвим негативним фактором, що вплинув на динаміку розвитку іпотечного кредитування в Україні, стала фінансова криза 2008-2009 рр. Зростання вартості залучення ресурсів та нестабільність валютного курсу зробили довгострокове кредитування в цей період не вигідним як для банків, так і для позичальників. Спад на ринку іпотечних кредитів продовжувався